

Hovory k sobě

Marcus Aurelius (121-180) je neobvyklým zjevem ve starověkém písémnictví. Proslul jako římský císař (161-180) a zároveň filozof. Vládl ve velmi neklidné, krizové době, plné válečných konfliktů s barbarskými kmeny, jež útočily na římskou moc. Při výpravě na sever proti Markomanům se r. 179 dostal až na území dnešního Slovenska do oblasti Trenčína. Byl velmi vzdělán a literárně činný. Jeho filozofickou orientaci významně ovlivnilo studium děl stoika Epiktéta.

Dochovala se od něj mj. latinsky psaná korespondence, ale největšího ohlasu dosáhl soubor jeho řecky psaných krátkých filozofických úvah a poznámek, jež si pořizoval během válečných výprav. Byly nazvány *Ta eis heauton* (Τ ε ς α τ ο ν), česky Hovory k sobě. V nich osobitým způsobem shrnul své myšlenky o lidském údělu a smyslu existence, s maximálním důrazem na etické otázky. Zdůrazňuje v nich pomíjivost lidského bytí, neustálou změnu, vznik a zánik, a odvolává se na princip přirozenosti, na předurčenost všech živých bytostí a jejich rovnost.

Hovory k sobě patří k nejúspěšnějším titulům Antické knihovny, v klasickém překladu Rudolfa Kuthana zde vycházejí již potřetí.